ATILIM

Bütün ülkelerin proleterleri, birleşiniz!

Yıl 7, sayı 6 (78)

Türkiye Komünist Partisi Merkez Komitesi organı

1 Haziran 1980

İkili kölelik anlaşmasına, ABD ve NATO üslerine, zorbalık yasalarına, pahalılığa ve işsizliğe, silâhlanma harcamalarına karşı demokratik güçlerin eylem birliği için ileri!

Ana yol

TKP'nin izlediği ana yol Leninci savaş yoludur. Merkez Komitesinin Plenumu bu yolda olağanüstü önemli bir adımdır. Plenum partinin politikasını, çizilmiş stratejik amaçlar doğrultusunda, ulusal ve uluslararası gelişmelere, güçler dengesinde oluşan değişmelere göre, eleştirdi, ayarladı.

Amerikan emperyalizmi, NATO'ya egemen çevreler Avrupa'da ve bölgemizde barışı baltalama, yeni bir çıban başı koparma, «soğuk» savaşı kamçılama girişimlerine yeniden hız veriyorlar. İşbirlikçi tekelci burjuvazi yurt çapında geniş halk yığınlarına, özellikle işçi sınıfına, Komünist Partisine karşı, yoğun saldırılara geçiyor. Bu sert baskılar derin bunalımların yoğunlaşması süreciyle atbaşı gidiyor. İşbirlikçi tekelci burjuvazi devlet tekel kapitalizmine, bununla yanyana askersel, faşist biçimi bir diktatoraya tırmanıyor. Bu tırmanış çok uluslu tekellerin, Amerikan emperyalistlerinin, NATO'nun Türkiye üzerinde biteviye artan hegemonyası yönünde yoğunlaşıyor. Uzatmalı ikili kölelik anlaşmasıyla Anadolu'yu, şimdiye kadar olduğundan çok daha tehlikeli bir atom harmanına çeviriyorlar.

Plenum, bütün bu nedenlerle, Amerikan saldırı üslerine, NATO köleliğine, Demirel hükümetinin halk düşmanı politikasına karşı savaşı, demokratik eylem birliğini, ulusal demokratik cepheyi, işçi sınıfının birliğini günün en canlı sorunu olarak başa aldı. Plenum, TKP'nin, TİP'e, TSİP'e, Kürt demokrat hareketine karşı, CHP'ye karşı tutumunu somut biçimde belirledi. Plenum tüm işçi partileriyle eylem birliği temelinde gerçekleşebilecek yığınsal, legal bir partinin büyük bir önem taşıdığını vurguladı.

Plenum, partinin örgütsel, politik, ideolojik Leninci birliğini daha da güçlendirdi. Tüm kararların oy birliğiyle alınması, oportünist, bozguncu akımlara, anti-Leninci görüşlere karşı daha derin, daha geniş savaş yürütülmesi üzerinde oy birliğiyle durulması partinin Leninci granit birliğini vurguladı. İşte ana yol!

Açıklama

TKP Merkez Komitesi Plenumu toplandı. Plenum gizlilik koşullarında başarıyla yapıldı. TKP'nin Leninci politik, ideolojik ve örgütsel birliğini daha da güçlendirdi.

Plenum emperyalizmin uluslararası durumu sertleştirme girişimleri karşısında, barış ve silâhsızlanma savaşını yükseltmenin önemi üstünde durdu. Avrupa komünist ve işçi partilerinin Paris toplantısının bu savaşıma yaptığı büyük katkıyı değerlendirdi.

Plenum, Amerikan emperyalizminin, bölgede ve ülkemizde yoğunlaşan hegemonyacı baskıları, rejimin giderek yarı-askersel zorbalık rejimine dönüşmesi, ekonomik bunalımın derinleşmesi karşısında, TKP'nın önünde duran politik görevleri saptadı. Özellikle, topraklarımızdaki ABD ve NATO üslerine, ABD'nin dayattığı ikili kölelik anlaşmasına karşı savaşın güncelliğini vurguladı.

Plenum, bağlaşıklık sorunu, ulusal demokratik cephe sorunu üstünde önemle durdu. Demirel hükümetinin halk düşmanı politikasına karşı demokratik eylem birliği, işçi sınıfının değişik partileri arasında eylem birliği, kadın, gençlik ve barış hareketinin birliği ve ulusal sorun üstüne politik çizgiyi karara bağladı.

Plenum, tekellerin saldırısına karşı, işçi sınıfının yürüttüğü çetin grev savaşlarıyla dayanışma ve sendikal eylem birliği üstüne karar aldı. Şanlı 30 Nisan genel grevini ve ağır terör koşullarında işçi yataklarında, Türkiye'nin dört bir yanında başarıyla yapılen 1 Mayıs gösterilerini selâmladı.

Plenum, Lenin'in 110'uncu doğum yılında, Leninizmin ilkelerini daha geniş olarak yığınlara yaymayı parti örgütlerinin önüne görev olarak koydu. Hitler faşizmine karşı, Sovyet ordusunun ve tüm anti-faşist güçlerin kazandığı büyük utkunun 35'inci yıldönümünü selâmladı.

Plenum, TKP'nin 60'ıncı yılında partiyi çok yönlü güçlendirmeyi, özellikle partinin ideolojik çalışmalarının düzeyini yükseltmeyi, demokratik santralizm ilkelerinin uygulanmasını her alanda yeni koşullara uygun geliştirmeyi, parti yapısını daha da pekiştirmeyi kararlaştırdı.

TKP MK Plenumu, Politik Büro'nun raporunu, yürüttüğü politikayı, tüm kararları oy birliği ile onayladı.

Türkiye Komünist Partisi
Merkez Komitesi

10 Mayıs 1980

NATO yıkımdır

Türkiye, uzun yıllardır, NATO'nun bir tutsağı, kölesi durumundadır. Bu emperyalist saldırganlık blokuna Türkiye'yi sokanlar, onu bu boyunduruğa koşanlar halkımızı korkunç bir haraca bağlamışlardır. NATO değirmeni Türkiye'nin özdeksel-tinsel tüm kaynaklarını öğütüyor. NATO yeni sömürgecilik sisteminin bir emme-basma pompası, askersel-politik mekanizmasıdır. NATO'da Türkiye, emperyalistlerin örsüyle çekici arasındadır. Hemen her NATO toplantısından sonra Türkiye halkının sırtına yeni bir yük yükletiliyor. NATO elebaşıları dayatıyor, dizginlerini tuttuğu küçük «ortakları»na: «Bizden silâh al, silâhlan!» diyor.

Yayılıcı Amerikan emperyalistleri, Türkiye'deki saldırı ve casusluk üslerini daha geniş çalıştırma aşamasına geçtiler. Uzatmalı ikili kölelik anlaşmasıyla bunu sağladılar. Bugünkü işbirlikçi Demirel hükümetinin içte halk yığınlarına, özellikle işçi sınıfına karşı zorbalık, kanlı baskı politikası, dışta Amerika'ya, NATO'ya kölelik tutumu anayurdu, tüm halkımızı korkunç uçurumlara doğru hızla sürüklüyor. Amerikan üsleri üstüne araştırma yapan Cumhuriyet Senatosu Komisyonu'nun verileri, bu üslerin hem Sovyetler Birliği'ne, hem Orta Doğu ülkelerine karşı olduğunu vurguluyor. Tehlike böylesinedir.

Yabancı üsler, ordunun NATO komutasında olması, silâhlanma, uzun yıllardır bu yolda yapılan harcamalar, ekonominin askersel raylara bindirilmesi geniş halk yığınları için yıkım, bir avuç işbirlikçi, tekelci vurguncu için, silâh alış-verişi yapanlar için, Amerikan, Batı Alman, İngiliz silâh fabrikatörleri için büyük vurgun kaynağı olmuştur. Türkiye Amerikan kaynaklarının verilerine göre, 1967 yılında, silâhlanmaya 604 milyon dolar, 1976'da ise 2 milyar 350 milyon dolar harcamıştır. Ve bu yükseliş dur-

(Devamı 10. sayfada)

Terör ve CHP

«Normal CHP'liler öldürülmüyor!» Bu söz Kayseri ve Adana CHP il başkanlarının ardarda öldürülmesi üstüne söyleniyor. Bunu, CHP'lileri öldürdükten sonra kendini savunan faşist MHP'li söylemiyor. Konuşan İçişleri Bakan Yardımcısı Eren'dir.

Görünen köy kılavuz istemez. Bu sözler dil sürçmesi değil, bilinçli izlenen kanlı terörde hükümetin rolünün resmen açıklanmasıdır. «Liberal» burjuva basını gerçi sorunun bu yanını ele almış, İçişleri Bakan Yardımcısının sözlerini bu biçimde yorumlamıştır. Ama, bu yorumlar yetersiz kalıyor. Çünkü, hükümet CHP dışındaki sola karşı izlenen kudurgan saldırı kapsamına, «normal olmayan CHP'liler» dediği yurtseverleri de katması rastlantı değildir.

Yıllardan beri CHP yönetimi gericilikle koşullara göre ölçüsü değişen bir uzlaşma, işbirliği politikası izliyor. CHP yöneticileri, AP'nin adım adım eski kimliğini değiştirdiğini, artan ölçüde ordu içinde en gerici güçlere dayandığını ve faşist MHP ile yazgı birliği ettiğini görmezlikten geliyor. Onu, bugün de parlamenter rejimi koruma temelinde işbirliği yapılacak bir güç olarak görüyor. Bu politikaya karşı çıkan CHP sol kanadını ise sürekli suçluyor, onları tehdit bile ediyor. Geçtiğimiz günlerde, CHP genel başkanı, tam da il başkanının öldürüldüğü kentte Kayseri'de «diyalog» çağrısına karşı çıkanları eleştirdi, bu çağrıyı «insancıl» amaçlara bağladı. «İnsancıl» amaçlarla «normal olmayan CHP'lilere» ölümü hak sayan kimselere diyalog çağrısı yapmak, sonra dönüp Erenlerin, Türkeşlerin hedef gösterdiği CHP'lileri eleştirmek ... İşte, hükümeti yüreklendiren politika budur.

CHP içinde iki akımın varlığı bir gerçektir. İşbirlikçi tekelci burjuvazinin gerici örgütleri de, işçi sınıfının örgütleri de bu gerçeği gözönüne alıyor. Gericilik, CHP sağ kanadını etkisizleştirmek, kendisine yaklaştırmak, sol kanadı ise ezmek yolundan yürüyor. TKP, CHP sol kanadını eylem ve cephe birliğine çağırıyor ve CHP yönetimini uzlaşma yolundan geri çevirmenin demokratik eylem birliğinden başka yolu olmadığını en geniş CHP'li yığınlara anlatıyor.

Kayseri mitingine çocuğu ile katılan bir CHP'li emekçi şöyle dedi: *«Katillerin kütüğüne normal CHP'li diye geçmektense ölmek yeğdir!»* Bu sözler, CHP tabanının tepkisini çok güzel yansıtıyor.

Emperyalizme, faşizme, Maoculuğa karşı, barış, ulusal bağımsızlık, sosyalizme açılan ileri demokrasi için savaş! ...

Bildiri

1 Mayıs

Türkiye işçi sınıfı, halkımız uluslararası işçi sınıfının savaş, birlik ve dayanışma günü 1 Mayıs'ı tüm baskı, yasak ve zorbalığa karşı başarıyla kutladı. 1 Mayıs'a konan yasaklara, gericiliğin, sıkıyönetimin terörü tırmandırmasına işçi sınıfı, emekçiler şanlı 30 Nisan genel greviyle yanıt verdi. 1 Mayıs gösterileri, ülke çapında anti-emperyalist, demokratik bir halk direnişine dönüştü. DİSK'in çağrısıyla Mersin'de yığınsal bir yürüyüş ve miting yapıldı.

Amerikan emperyalizminin İran'a karşı giriştiği askersel saldırı eyleminde topraklarımızdaki üsleri kullanması, ikili kölelik anlaşmasının ülke güvenliği ve egemenliği için yarattığı büyük tehlikeyi somut olarak gösterdi, Pentagon'un, NATO'nun saldırgan, yayılmacı politikasına, körüklediği çılgınca silâhlanma yarışına karşı 1 Mayıs, halkımızın ulusal bağımsızlık, barış ve güvenlik için savaşını dile getirdi.

Hükümet emperyalizmin, bir avuç yerli ve yabancı tekelin çıkarları uğruna milyonlarca emekçiyi açlığa sürüklüyor. Köylü yığınları, orta katmanlar, küçük işletmeler yıkıma uğruyor. Derin bunalımın yükünün emekçilerin sırtına daha da yüklenmesine, işsizliğe, pahalılığa karşı 1 Mayıs işçi sınıfının, halkımızın artan tepkisini yansıttı.

Sıkıyönetime, «Buhran ve savaş hali» yasasına, DGM'lere ve tüm baskı yasalarına, sendikal hakların budanmasına karşı 1 Mayıs, işçi sınıfının, tüm ilerici güçlerin demokratik hak ve özgürlükler için güçlü bir çıkışı oldu.

Demirel hükümeti, ve sıkıyönetim, 1 Mayıs öncesinde ve sonrasında tüm halkımıza karşı geniş çaplı bir saldırıya geçti. İGD yöneticileri tutuklandı ve ağır işkenceye uğradılar. DİSK yöneticileri, binlerce işyeri temsilcisi, işçi ve genç tutuklandı. TİP merkezi ve birçok sendika basıldı. Tüm büyük kentlerde ordu birlikleri halkın üstüne sürüldü. Yalnız 29 ve 30 Nisan günlerinde elliye yakın yurttaş teröre kurban gitti. Türkiye Kürdistanı'nda baskılar olağanüstü arttırıldı.

30 Nisan genel grevi ve 1 Mayıs eylemleri işçi sınıfına, tüm ilerici güçlere sıralarını sıklaştırma olanağını verdi. DİSK ve Türk-İş'e bağlı birçok sendika, demokratik örgütler, TKP, TİP ve TSİP, CHP'nin birçok örgütü, kimi yerlerde MSP'li, AP'li ve partisiz emekçiler, devrimci gençler omuz omuza verdiler.

Buna karşılık Maocular ve onlarla işbirliğine sürüklenen kimi serüvenci guruplar egemen güçlerin işine yarayan silâhlı provokasyonlara giriştiler.

CHP yöneticileri 1 Mayıs gösterilerini yasa dışı diye suçladı. Böylece demokratik özgürlükleri, insan haklarını ayaklar altına alan hükümetin yanında nesnel olarak yer aldılar.

Serüvencilik ve reformculuk halkımızın savaşına zarar veriyor. Eyleme atılmak isteyen yığınlarda şaşkınlık ve ikircim yaratıyor. Sendikal hareketteki bölünme,

(Devamı 4. sayfada)

Dayanışmanın gücü

16 Nisan'da gözaltına alınan İGD'nin 18 yöneticisi bir ay sonra uluslararası dayanışmanın ve ülke çapındaki devrimci tepkilerin sonucunda özgürlüklerine kavuştular. Halkımızın bu yiğit evlatları, ilerici gençliğin bu sarsılmaz önderleri bedenlerinde zalimlerin işkence izlerini aylarca, belki de yaşamları boyunca taşıyacaklardır. Çünkü İstanbul Emniyet Müdürlüğünde, 1. Şube'de özel işkence bölümlerinde 11 gün ve 11 gece bu yiğit gençlik önderlerine işkencenin çeşidi uygulanmıştır. İstanbul Barosunca düzenlenen basın toplantısında İGD yöneticilerine uygulanan işkenceler konusunda düyna kamuoyuna açıklanan belgedeki birkaç örnek bile insanı nefret ve kinle dolduruyor.

Sıralanması olanaksız işkencelerden geçen İGD yöneticileri, bedenleri yarabere içinde de olsa, inançlarıyla dimdik çıktılar. Zalimlerin zulmü önünde milim eğilmediler, moral dayanıklığının, yiğitliğin nice örneklerini verdiler. Çünkü onlar biliyordu ki, canla başla yolunda yürüdükleri Türkiye işçi sınıfı, tüm ilerici, yurtsever ve demokrat güçler ayağa kalkmış «İGD yöneticileri serbest bırakılsın» diyor. İGD'nin de üyesi olduğu Dünya Demokratik Gençlik Federasyonu, Uluslararası Öğrenci Birliği, 200 milyon üyesiyle Dünya Barış Konseyi, Dünya Sendikalar Federasyonu, çeşitli ulusların işçi ve gençlik örgütleri İGD yöneticileriyle Demirel hükümetinin, sıkıyönetimcilerin zındanlarındaki ilerici, yurtsever gençlerle, tüm tutuklu anti-faşistlerle somut bir dayanışma eylemi yürütmektedir.

İGD genel sekreteri Alaattin Taş'ın da belirttiği gibi *«Viyetnam'dan Latin Amerika'ya, Finlandiya'dan Fas'a kadar genişleyen İGD ile dayanışma»* gücünü gösterdi ve böylesi bir ulusal ve uluslararası dayanışma sonucunda İGD yöneticileri serbet bırakıldı. Şimdi bu başarıya, zındanlarda çürütülen, sıkıyönetim ve poliste işkenceler altında inletilen tüm anti-faşist tutukluların serbest bırakılması yönünde bu ulusal ve uluslararası kampanyayı daha da güçlendirerek yenilerini eklemek başta gelen görevlerden biridir.

NATO ve Türkiye

NATO'nun barış düşmanı, saldırgan niteliği Brüksel toplantılarında yine gözler önüne serildi. Yayınlanan bildiride, 1978 Vaşington tepe toplantısında onaylanan silâhlanma programının ve 1979 sonunda NATO'nun aldığı Batı Avrupa'ya yeni ABD atom roketleri yerleştirme kararının gerçekleştirilmesi için «iş bölümü»nün hızlandırılacağı açıklandı. NATO'nun etki alanının Orta Doğu'ya yayılması için, ABD'nin bu bölgede izlediği serüvenci politikasının daha yoğun desteklenmesi istendi. Ayrıca Pentagon'un «bunalım plânı» da onaylandı. Bu plân, Washington'un «dirimsel çıkar bölgesinde» olayları bastırmada ABD'nin Avrupa'daki askersel birliklerinin kullanılmasını öngörüyor.

İran'a karşı açık tehditlerin de sıralandığı NATO bildirisini Demirel hükümeti onayladı. Savunma Bakanı Birincioğlu «İran'la ilişkilerimize önem veriyoruz, buna rağmen NATO içinde payımıza düşeni yapacağız» dedi. Bu, hükümetin emperyalizmin çıkarları için ülkemizi komşularına karşı bir «Truva Atı» yapmaya doğru yöneldiğini kanıtlıyor.

NATO, bölgedeki saldırgan eylemlerini gerçekleştirmek için artık daha fazla silâhlanmayı taşıyamayan ülkemiz üstündeki baskısını arttırıyor. Bu amaçla anti-Sovyetizmi körüklüyor. NATO toplantısı öncesinde «Türkiye Orta Doğu'da ileri karakolumuzdur» diyen general Gundersen «Sovyet tehlikesi» masalını yeniden piyasaya sürdü. Ardından da Türkiye'nin yoğun silâhlandırılmasını istedi. Bu NATO generali «Sovyetler Türkiye sınırına yığınak yapıyor» biçiminde kuyruklu bir de yalan uçurdu. NATO elebaşıları emperyalizmin Orta Doğu politikasını gözlerden uzak tutmak için daha önce de «Sovyetler'in İran sınırına yığınak yaptığı» yalanını ileri sürmüşlerdi. Ancak kimin saldırgan olduğunu Amerika'nın İran'a yaptığı askersel saldırı gösterdi. Amerika bu saldırı eyleminde topraklarımızı da kullandı. İngiliz «Daily Telegraph» gazetesi «*Amerika'nın İran'a karşı ikinci bir saldırıya hazırlandığını* ve *bugün Tahran'da* sabotaj için Türk pasaportlu yüz *Amerikalı askerin bulunduğunu*» yazdı. NATO generallerinin ve Amerikan «turistlerinin» Doğu illerimize yoğunlaşan gezileri, NATO manevraları perdesi arkasında topraklarımızdaki üslere yapılan yığınak, Beyrut'ta çıkan «El Vatani» dergisinin verdiği «*Amerika İran'a karşı girişeceği ikinci bir saldırı için Türkiye'nin Doğu bölgelerinde hazırlıklara başladı*» haberini doğruluyor. Akdeniz'de yapılan NATO kışkırtma manevraları aynı saldırgan amaçlara hizmet ediyor.

Yıllarca NATO merkezinde çalıştıktan sonra DAC'ne gelen Bayan Ferrept, NATO'nun harp istediğini-harbi amaçladığını ve sürekli harbe hazırlandığını dünya kamuoyuna belgelerle kanıtladı. Türkiye işte böylesi saldırgan bir paktın üyesidir, piyonudur. Ve Türkiye NATO'dan çıkmadıkça emperyalizmin tehlikeli serüvenlerine araç olmaktan kurtulamıyacaktır. «NATO'ya hayır!» belgisi çevresinde kenetlenmek, NATO'ya karşı savaşa en geniş yığınları çekmek güncel ve zorunludur.

Barış etkeni

Mayıs ayında, biri Avrupa'nın batısında, biri doğusunda, biri kapitalist, biri sosyalist iki başkentte, iki birbirine aykırı toplantı oldu. Brüksel'de NATO tepe toplantısı yapıldı. Ve, gene silâhlanma yarışı başa alındı. Varşova'da, bu kentin adını taşıyan anlaşmanın 25. yılı kutlandı. Ve silâhsızlanma, silâhları azaltma, nükleer silâhlanma yarışına son verme istemi üzerinde duruldu. Bu istem tüm dünya halklarının başta gelen, en canlı isteğidir. Varşova'da toplananlar Lenin'in barış belgisini bir kez daha yinelediler: «*Silâhsızlanma sosyalizmin ülküsüdür!*» dediler.

14 Mayıs 1955'de Avrupa sosyalist ülkeleri arasında imzalanan dostluk, işbirliği ve karşılıklı yardımlaşma antlaşması, barış ve güvenlik yolunda Avrupa ve dünya halklarının yaşamında tarihsel bir olaydır.

Böylelikle, insanlık tarihinde ilk kez, işçi sınıfı ve emekçilerin erkte bulunduğu devletlerin barışı savunan askerselpolitik bir örgütü kuruldu. Sosyalist enternasyonalizmin sarsılmaz temelleri üzerinde kurulan bu savunma örgütü 25 yıldır, yalnız sosyalist ülkeler halklarının değil, tüm Avrupa ve dünya halklarının barış ve güvenliğinin güvencesi olarak görev yapıyor. Askersel blokları dağıtmak, nükleer silâhları sınırlandırmak ve ortadan kaldırmak, Avrupa'da siâhlı güçleri kontrol etmek ve azaltmak, kuvvete başvurmaktan vazgeçmek, Varşova Antlaşmasıyla NATO arasında saldırmazlık anlaşması imzalamak, kollektif güvenlik sistemi kurmak: İşte Varşova Antlaşması üyesi ülkelerin yaptığı öneri ve girişimlerin bu birkaç örneği. Bu savunma örgütünün tarihi, 25 yıl boyunca barış uğrunda, somut bir savaşım tarihidir.

Burjuva politikacıları ve propagandasının halklardan gizlediği önemli bir olgu Varşova Antlaşması'nın NATO'dan tam 10 yıl sonra, bu saldırı örgütüne yanıt olarak, bu dış etkenin sonucu olarak kurulduğudur.

(Devamı 9. sayfada)

Büyük utku

İlerici insanlık, tüm barışsever güçler yiğit Sovyet halkının, tüm anti-faşist güçlerin faşizme karşı kazandıkları büyük utkunun 35. yıldönümünü kutluyor.

Bundan 35 yıl önce emperyalizmin vurucu gücü faşizmin ezilmesiyle insanlık tarihinin en korkunç, en kanlı savaşı son erdi. Sovyetler Birliği, Kızıl Ordu, Büyük Anayurt Savaşı'nda Hitlerci harp makinasını paramparça etti. Ülkesini, Avrupa ve Asya halklarını faşist salgıncıların boyunduruğundan kurtardı. Bu utkuyla dünya sosyalist sisteminin temelleri atıldı. Uluslararası komünist ve işçi hareketi yeni bir atılıma geçti. Bu utku emperyalizmin sömürgecilik sisteminin çöküşünü hazırladı.

Faşizme karşı kazanılan utkuyla halkların barış savaşımı da yeni bir evreye girdi. Dünya barışının temel dayanağı Sovyetler Birliği'nin, dünya sosyalist sisteminin artan gücü ve yürüttüğü ardıcıl barış politikası sonucu Avupa halkları 35 yıldır savaş yüzü görmedi. Sosyalizm ne denli güçlü olursa barışın da o denli güvence altında olduğu açıkça kanıtlandı.

Günümüzde emperyalizmin en saldırgan güçleri, NATO'ya egemen çevreler uluslararası durumu sertleştirme, nükleer silâhlanmada yeni bir tur başlatma girişimlerine hız verdiler. Buna paralel olarak bir dizi kapitalist ülkede neofaşist güçlerin hareketlenmesi, faşist tehlikenin artması kuşkusuz raslantı değildir. 35 yıldan beri saldırganlık savaşlarının ve faşizm tehlikesinin kökü değişmemiştir. Her iki tehlikenin kaynağı emperyalist tekellerin en saldırgan, terörcü güçleri, onların işbirlikçileridir.

Türkiye'de halk düşmanı Demirel hükümetinin politikası, hem ülkemizi emperyalizmin bölgedeki saldırgan provokasyon eylemlerine araç ediyor, hem de içerde faşizm tehlikesini arttırıyor. Halkımızın yarı askersel zorbalık rejimine ve faşizm tehlikesine karşı savaşı, emperyalizmin, NATO'nun boyunduruğundan kurtulma, barış ve güvenliği savunma savaşıyla iç içe geçiyor.

35. yıldönümünü kutladığımız büyük utku faşizmin yenilgisinin kaçınılmaz olduğunu, insanlığın sosyal ilerleme hareketini durduracak bir gücün olmadığını, bu uğurda savaşanların yenilmez olduğunu kantılıyor. Halkımıza haklı savaşında esinleyici bir güç kaynağı oluyor.

Kölelik anlaşmasına, DGM'lere, zorbalık yasalarına, açlık paketine, silâhlanmaya ve ölüm füzelerine karşı en geniş demokratik güçlerin eylem birliği için ileri!

Türkiye Kürdistan'ına özerklik

TKP MK Plenumu, proletaryanın genel görevleri ile Kürt ulusal sorununun özgül durumu arasındaki bağı da ele aldı. Ulusal sorunun kökten çözümünün ileri demokratik devrimin utkusuna ve sosyalizme bağlı olduğunu vurguladı. Proletaryanın, demokrasi ve özgürlükten yana tüm güçlerin eylem ve cephe birliğini sağlama görevi ile Kürt ulusunun ulusal ezgiden kurtulma savaşımının bir ve aynı yoldan geçtiğini belirtti. Gerçekten bugün Kürt devrimci demokratları ile bağlaşıklık, en geniş demokrasi güçlerinin eylem birliğinde stratejik değer taşımaktadır. Öte yandan Kürt ulusu üzerindeki ekonomik, politik, sosyal ve kültürel baskıların son bulması, ancak Kürt devrimci demokratlarının ülke çapındaki demokrasi cephesinde yer almalarıyla olanaklı kılınabilir.

TKP ulusal soruna Leninci yaklaşımını göz bebeği gibi koruyor. Program'da, Parti belgelerinde yansıtılan Leninci perspektif, bugüne kadar olduğu gibi, bundan sonra da savaşıma ışık tutacaktır. TKP, Kürt ulusunun ekonomik, politik, sosyal ve kültürel hak eşitliğini, kendi yazgısını özgürce belirleme hakkını, ayrılma hakkını savunuyor.

Ulusal soruna her zaman somut, tarihsel açıdan yaklaşmak gerekir. Yalnızca ilkeleri yinelemekle yetinilemez. Her iki halk için yaşamsal önem taşıyan, sosyalizme açılan ileri demokratik devrimin çıkarları açısından zorunlu olan çözüm yollarını göstermek önemlidir. Önümüzdeki devrimci aşamada bu konuda öne çıkan somut istek, «*Türkiye Kürdistanı'na özerklik*»tir. Bu, özerk Türkiye Kürdistanı'nın, Türkiye halkının, Türk ve Kürt uluslarının, tüm ulusal azınlıkların devleti olan ileri demokratik devletin içinde gönüllü yer alması anlamına gelir.

Lenin, Ukrayna işçi ve köylülerine yazdığı mektupta şöyle diyordu: «*Biz, ulusların gönüllü bağlaşıklığını istiyoruz. Bir ulusun ötekisi üzerinde hiçbir baskısına yol vermeyen, tam bir güvene, kardeşçe birliğin açık bilincine, tam gönüllü bir anlaşmaya dayanan bağlaşıklık. Böylesi bir bağlaşıklık birdenbire kurulamaz. Bunu sağlamak için, kapitalistlerin, pomeşçiklerin yüzyıllar boyunca sürdürdükleri ezginin, özel iyeliğin, onun paylaşımı ve yeniden paylaşımının doğurduğu düşmanlıkların bir sonucu ve kalıntısı olan güvensizliğin köklerini kazımak için, işi bozmamak, güvensizlik doğurmamak için büyük bir sabırla, özenle çalışmak gerek.*» (Tüm yapıtlar, c. 40, s. 43.)

Kürt ulusunun çıkarlarına tümüyle uy-

(Devamı 6. sayfada)

Lenin köşesi

Ulusal özerklik

V. I. Lenin, birden fazla ulusun ve çeşitli ulusal azınlıkların varolduğu ülkelerde komünist partilerinin açık, ilkesel bir program ve politika uygulamaları gerektiğini belirtir. Ve tüm partileri, «*politikalarını ... soyut ve biçimsel ilkelere değil, birincisi, özgül tarihsel durumun ve herşeyden önce de ekonomik koşulların tam ve kesin değerlendirilmesine, ikincisi, ezilen sınıfların, çalışan ve sömürülen insanların çıkarları ile egemen sınıfın çıkarları demek olan genel ulusal çıkarlar arasındaki kesin ayrıma, üçüncüsü de ezilen, bağımlı uluslar ile, ezen, sömüren ve ayrıcalıklı egemen uluslar arasında yapılması gereken açık ve kesin ayrıma dayandırmaya*» çağırıyordu. (Tüm yapıtlar, c. 31, s. 145.)

Lenin, 1913 yılında Letonyalı komünistlerin kongresinde, ulusların kendi yazgılarını özgürce belirleme hakkını, yani ayrılma özgürlüğünü savunuyor ve şunları belirtiyor: «*Biz devlet içinde koşulsuz tüm ulusların eşitliğini, her ulusal azınlığın haklarının korunmasını istiyoruz. Biz ulusal nitelikleri bakımdan da ayrımlanarak bölgelerin geniş öz yönetim ve özerkliğini istiyoruz.*» (C. 23, s. 209.)

Nisan 1917'de «Proletaryanın devrimimizdeki görevleri» adlı yapıtında Lenin, yığınları sosyalist devrime yönlendirirken hem ulusların ayrılma hakkını, hem de gönüllü birliğini savunuyor. Lenin şöyle diyor: «*Proletarya partisi olabildiğince büyük bir devletten yanadır, çünkü bu emekçiler için yararlıdır. Proletarya partisi ulusların yakınlaşmasını ve daha da kaynaşmasını amaçlar, ama bu amaca zorbalıkla değil, yalnız ve yalnız bütün uluslardan işçilerin ve emekçi yığınların özgür ve kardeşçe bağlaşıklığı yoluyla varmak ister ... Tam ayrılma özgürlüğü, en geniş yerel (ve ulusal) özerklik, ulusal azınlıkların haklarının ayrıntılı olarak güvence altına alınması. İşte devrimci proletaryanın programı budur.*» (C. 31, s. 168.)

Lenin, Rusya'da ulusal sorunun çözümü bakımından her zaman ülkenin ayrı ayrı küçük devletler halinde parçalanması durumuna oranla, çok uluslu geniş bir devletin kurulmasının üstün yararlarını belirtmiştir. O şöyle der: «*Biz her zaman ve her türlü koşullar altında, tüm ulus ve milliyetlerden emekçilerin en yakın ve en sıkı biçimde birleşmelerini amaçlamaktayız.*» (C. 21, s. 292.)

«*Özerklik hakkı mı? Yine yanlış. Biz h e r b ö l ü m için ö z e r k l i k t e n y a n a y ı z, biz ayrılma h a k k ı n d a n yanayız (ama herkesin a y r ı l m a s ı n d a n değil!) Özerklik demokratik devletin kuruluşu için b i z i m planımızdır. Ayrılma hiç de bizim planımız değildir. Biz hiç de ayrılmayı propaganda etmeyiz. Biz genellikle ayrılmaya karşıyız. Ama biz ayrılma h a k k ı n d a n yanayız ...*» (C. 48, s. 235.)

Lenin, «*ulusların yazgılarını kendilerinin belirlemesi hakkı sorunu, şu veya bu ulusun, şu veya bu anda ayrılmasının uygun olup olmayacağı sorunuyla karıştırılmamalıdır. Bu sonuncu sorunu, proletarya partisi her somut durumda, genel toplumsal gelişmenin çıkarlarına ve sosyalizm uğrunda proletaryanın verdiği sınıf savaşımının çıkarlarına uygun olup olmayacağı görüş açısından tamamen kendi başına çözmelidir*» diyor. (C. 31, s. 440.)

Leninci ilkelere sımsıkı bağlı olan TKP, ülkemizde ulusal sorunun çözümünde Lenin'in gösterdiği yoldan yürüyor.

1 Mayıs

(2. sayfadan devam)

Türk-İş yönetiminin bölücü konumlarda ayak diremesi işçi sınıfının savaş gücünü zayıflatıyor. TKP, CHP'yi, Türk-İş'i, serüvene sürüklenen gençleri, gerici hükümetin halk düşmanı politikasına karşı yığınların savaşına katılmaya çağırıyor.

Komünistler bu yıl da 1 Mayıs gösterilerine ön sıralarda katıldı, yığınları örgütlediler. TKP, DİSK'in 30 Nisan üstüne açıklamasını destekledi. İşçi sınıfını, tüm emekçileri 1 Mayıs yasaklarına, artan zorbalığa karşı genel greve çağırdı. Parti örgütleri 30 Nisan ve 1 Mayıs günü çetin koşullarda zor görevlerini başarıyla yerine getirdiler. Değişik görüşlerden tüm 1 Mayıs savaşçılarıyla omuz omuza gericiliğin ve sıkıyönetimin terörüne karşı koydular.

Şimdi önde duran görev 1 Mayıs deneylerini yığınlara özümsetmek, güçleri daha da derleyip toplamaktır. Gösterilerin başarısında önemli rol oynayan etkeni, işçi sınıfının sendikal ve politik eylem birliğini, en geniş demokratik güçlerin eylem birliğini daha da güçlendirmektir. Hükümetin halk düşmanı politikasına karşı yığınsal çıkışlarla gericiliğin saldırısını geri püskürtmektir. Tutuklu DİSK ve İGD yöneticilerinin, sendikacıların, işyeri temsilcilerinin, işçilerin, gençlerin serbest bırakılması için savaşmaktır.

Türkiye Komünist Partisi
Merkez Komitesi

10 Mayıs 1980

Eylem birliği yolu

TKP MK Plenumu aldığı kararlarla, ülkemizde işçi sınıfının birliği yolunda yeni bir çevren açtı. Egemen sınıfların, işçi hareketinin yasal konumlarına karşı yürüttüğü saldırı, işçi partileriyle eylem birliğinin gelişen düzeyi, bu partilerin evrimi, TKP'nin güçlenmesindeki yeni aşama, bütün bu gelişmeler, legal, birleşik, yığınsal bir işçi sınıfı partisi düşüncesini pratik bir sorun yapıyor.

Son dönemde işçi sınıfının politik eylem birliği yolunda atılan adımlar hız kazandı. Birçok zorluklara karşın işçi hareketinde birlik eğilimi güçleniyor. İşçi sınıfının partileri arasında, 14 Ekim seçimlerinden bu yana daha da ilerleyen eylem birliği, bu partilerin, özellikle TİP'in ideolojik ve politik konumlarında kimi değişikliklerle koşut gitti. TİP'in bir dizi stratejik sorunda daha doğru konumlara yönelmesi, ülkemizde işçi sınıfının politik eylem birliğinin güç kazanması için önemli bir etkendir. Bütün bu süreçler olumsuzlukların aşılmaz olmadığının bir kanıtıdır.

Olumsuzlukların aşılmasının yolu, eylem birliğini her alanda alabildiğine derinleştirmekten, yapıcı bir biçimde görüş ayrılıklarını Marksizm-Leninizm temelinde giderme çalışmasından geçiyor.

Eylem birliği ve politik birlik sorunu günümüzde işçi hareketi içinde yoğun bir tartışma konusudur. Bu tartışmalarda ortoya atılan bütün görüşler ele alınıp incelenmeyedeğerdir. Yanlışların ve doğruların çoğu kez bir arada savunulduğu bu tartışma, bu sorunların çözümü için nesnel koşulların olgunlaştığını da yansıtıyor.

Günümüz koşullarında eylem birliğini yeni bir aşamaya yükseltmenin somut biçimi olarak, birleşik legal, yığınsal bir işçi partisi olanağı öne çıkıyor. Marksizm-Leninizm ve proletarya enternasyonalizmi ilkelerine ters düşmeyen bir programa ve bilimsel sosyalist bir yönetime sahip, sosyalizme gönül vermiş en geniş yığınları sıralarında birleştirecek, TKP ile omuzomuza savaşım yürütecek yığınsal bir işçi partisinin yaratılması bugün reel bir perspektiftir. Bu ön koşullara uygun, legalitesini korumayı bilen bir partinin, kısa sürede yığınsal politik bir örgüt, ülke çapında güçlü legal bir işçi partisi olması olanaklıdır. Buna koşut olarak gençlik, kadın ve öteki yığın hareketlerinde birleşik yığın örgütlerinin oluşturulması, barış, sendika vb. hareketlerdeki birliğin pekiştirilmesi, devrim savaşımına büyük güç katacaktır.

TKP bu hedefin gerçekçi olduğuna, süreç içinde tüm güçlüklerin ilkeli ve esnek bir yaklaşımla aşılabileceğine inanıyor. Eylem birliğinin yığın savaşımları içinde ve her düzeyde daha da derinleşmesi, sekterizme ve sübjektivizme kapıları kapayan, arkadaşça bir tartışma atmosferinin oluşturulmasıyla bu hedefe varılabilir. Bir yandan işçi hareketinde burjuva yasalcı önyargılara karşı yığınları eğitmek için, öte yandan da eylem birliğine, legal örgütlenme ve çalışmaya karşı çıkan «sol» oportünist görüşlere karşı ardıcıl ideolojik savaşım yürüyecektir.

Kuşkusuz yalnızca bu partilerle politik birlik sorununu çözümlemek işçi sınıfının birliğini sağlamış olmak anlamına gelmiyor, ama bu yolda önemli bir adım oluşturuyor. Burjuva ve küçük burjuva ideolojilerinin etkisi altındaki en geniş işçi yığınlarını bu etkilerden arındırmak, savaşa çekmek, onları sınıf bilinciyle eğitmek görevi gündemde duruyor. İşçi sınıfının tarihsel öz görevini yerine getirmesi, proletarya hegemonyasının kurulması, bu görevin başarıyla yerine getirilmesine bağlıdır.

Değerli Behice Boran,
Türkiye İşçi Partisi Genel Başkanı

Türkiye Komünist Partisi Merkez Komitesi adına 70. doğum yıldönümünüzü en iyi dileklerimizle kutlarım.

Uzun yıllar boyunca, Türkiye işçi sınıfı hareketi sıralarında yer aldınız. Halkımızın barış, ulusal bağımsızlık, demokrasi ve sosyalizm savaşına değerli katkılarda bulundunuz.

Emperyalizmin ülkemizi sürüklediği Kore savaşına karşı Türkiye barış hareketinin ön sıralarında direndiniz. Amerikancı Menderes rejimi ve 12 Mart askersel diktatörlük dönemlerinde, uzun yıllar hapis ve teröre göğüs gerdiniz. 1961–1971 yılları arasında, Türkiye İşçi Partisi'nin emperyalizme ve iç gericiliğe karşı savaşında önde gelen bir rol oynadınız. 1975'den bu yana Türkiye İşçi Partisi Genel Başkanı olarak bu savaşı sürdürdünüz, sürdürüyorsunuz. Günümüzün en yakıcı sorunu olan barış, yumuşama ve silâhsızlanma savaşına önemli bir katkıda bulunuyorsunuz.

Türkiye Komünist Partisi, Partinize ve Size yönelen anti-demokratik baskı ve saldırılara karşı kardeşçe dayanışma içinde olduğunu bir kez daha duyurur.

Değerli Behice Boran,

70. doğum yıldönümünüzde Size sağlık ve uzun ömürler, emperyalizme ve iç gericiliğe karşı ortak savaşımızda başarılar dileriz.

Komünist selâmlarımızla,
Türkiye Komünist Partisi
MK Genel Sekreteri
I. Bilen

30 Nisan 1980

Kısa... kısa...

● 28–29 Nisan 1980 günlerinde, Paris'te, Fransız Komünist Partisi ve Polonyo Birleşik İşçi Partisi'nin ortak girişimi ve çağrısıyla, barış ve silâhsızlanma sorunu üstüne yapılan, Avrupa Komünist ve İşçi Partilerinin toplantısıyla ilgili olarak TKP MK Politik Bürosu, 8 Mayıs 1980 günü bir karar yayınladı. Karar'da; *«TKP Merkez Komitesi Politik Bürosu, toplantıya katılan TKP delegasyonunun raporunu ve tutumunu onaylıyor. Avrupa halklarına seslenen çağrıyı, komünistlerin barış ve silâhsızlanma hareketinde en geniş güçleri birleştirme çabasının somut bir belgisi olarak değerlendiriyor»* deniliyor. TKP MK Politik Bürosu, *«Barış ve yumuşamayı korumak, Batı Avrupa'ya ABD atom roketleri yerleştirme kararını kaldırmak, SALT-II anlaşmasının gecikilmeden onaylanmasını sağlamak, silâhlanmayı sınırlama ve silâhsızlanma yönünde somut adımlar atmak, ABD ile bağlanan ikili kölelik anlaşmasını yırtmak, topraklarımızdaki Amerikan ve NATO üslerini söküp atmak için ülkemizdeki tüm barıştan ve bağımsızlıktan yana güçleri eylem birliğine çağırıyor.»*

● TKP MK, 7 Mayıs 1980 günü yayınladığı bir bildiriyle, ABD emperyalizminin Karayip denizinde düzenlediği geniş çaplı askersel manevraları, Küba'nın ve bölgedeki ülkelerin içişlerine karışma çabalarını kesinlikle protesto etti.

● AKEL genel sekreteri Ezekias Papaioannou, 6 Mayıs 1980 günü, TKP MK'ne, partisinin tam desteğini ve kardeşçe dayanışmasını bildiren bir mesaj yolladı. Mesajda: *«İlerici güçlerin ve onların öncüsü olan Türkiye Komünist Partisi'nin kararlı direnişini ve savaşını hayranlıkla izliyoruz»* deniliyor.

Niçin TKP'ye girdim?

Komünizm ordusunun savaş eri

Parti üyelerimizle yapılan konuşmaları yayınlamayı sürdürüyoruz.

— *Parti sıralarına niçin katıldın?*

— Bu soruya, çoğu zaman alışılagelen bir biçimde, «biricik Marksist-Leninist parti TKP olduğu için» gerekçesiyle yanıt vermek kolay olurdu. Kuşkusuz bu doğru bir yanıttır. Ben de, parti programını, tüzüğünü okudum, tümüyle benimseyerek parti sıralarına katıldım. Ama sanırım, böyle bir yanıtla sorunuzu tam karşılamış olmuyorum. Çünkü, TKP'nin nesnel olarak nasıl bir parti olduğu başka, bunu benim anlamam başka şey. Sınıf savaşının mantığı devrim isteyen ilericileri parti sıralarına yaklaştırıyor. Ama partiye her giren kimsenin bir de kendi özel deneyinin etkisi de var. Ben kısaca bunu anlatmak istiyorum.

Uzun yıllar, daha 12 Mart öncesinde yasal işçi hareketinde yer aldım. Değişik görevlerde bulundum. Başlangıçta, bu harekete, küçük burjuva sosyalist düşüncelerle katılmıştım. Zaten, o dönemde, yasal işçi hareketinde Markscı-Leninci düşünceler egemen değildi. «Türkiye sosyalizmi» denilen, Yön yazarlarından TİP yönetimine kadar uzanan bir akım etkinlik kazanmıştı. TKP'nin adını zaman zaman duyuyorduk, ama parti örgütlenmesi üstüne bilgimiz yoktu. Bilindiği gibi o dönemde partimizde önemli zayıflıklar bulunuyordu.

Şurasını açıkça söylemek isterim. Yasal çalışma yaşamımda, zengin deneyler elde ettim. Bir dizi seçim kampanyasına, yığınsal gösterilere katıldım. Güç koşullarda, yasal örgütleri ayakta tutmak için işçilerin, aydınların, gençlerin özverili çabalarına tanık oldum. Daha 1962 Beyaz Saray olaylarıyla başlayan kanlı saldırılara yiğitçe karşı koyan arkadaşlarımı bugün de anımsıyorum. «MDD» cilik diye tanınan bir akım, zamanla bu devrimci geleneği karaladı. Yasal hareketin kadrolarını tümüyle «pasifist», «korkak» insanlar topluluğu olarak tanıtmaya kalktı. Bu suçlamaları savunmak, yaklaşık 10 yıllık bir dönemin kazanımlarını yok saymak olurdu. Bu hareketin yalnızca oportünizm ürettiği yolundaki kaba görüşlere katılmıyorum.

Çelişkili evrim

Yasal işçi hareketi bu dönem boyunca değişik aşamalardan geçti. Hareketin önüne yeni sorunlar çıkıyordu. Her yeni sorun küçük burjuva ögelerin sağa, sola savrulmasını da hızlandırıyordu. Örneğin parlamentoya katılma olanakları doğduğu zaman, bir yandan bu olanakları abartan, cephe savunuculuğunu yadsıyan eğilimler boy verdi, bir yandan da «cuntacılık» ortaya çıktı. Sonra, 1968 Çekoslovak olayları, yasal işçi hareketini yeni bir döneme getirdi. İlk kez proletarya enternasyonalizmine bağlılığımız sınavdan geçti. Ama ne yazık ki, yasal harekette ender kimseler dışında, sorumlu durumdaki kadrolar sarsıntı geçirdiler. Derin bir bölünme ortaya çıktı. Bunu, ekonomik bunalım yılları izledi. Rejim giderek antidemokratik karakter kazanıyor ve faşizm tehlikesi büyüyordu. Küçük burjuvazide radikalleşme eğilimleri kabarıyor, artan sayıda genç ve aydın kestirme bir yol arıyordu. İşçi sınıfımız ilk kez 1970 yılında tüm ilerici eylemlere damgasını vuran güçlü bir çıkış yapmıştı. AP ikiye bölünmüş, CHP içinde ayrışma derinleşmişti. Orduda çelişkiler keskinleşmiş, tepe noktalara kadar yansımıştı. Yasal işçi hareketi, gelişmelere yön veremedi. Kendiliğindenlik, değişik eğilimler biçiminde savaşlara egemen oldu. Dahası, politik önderliğin eksikliği devrimin aşamalarını yadsıma gibi bir dizi stratejik konudaki yanlışlar yalnızca bunalımın devrimci duruma dönüşmesini engellemekle kalmıyordu. Zayıflık, egemen sınıfların askersel devirme olanaklarını genişletiyordu. Yasal hareket sağcı revizyonizme karşı konum almıştı ama, o, giderek kendini savunma gücünü yitiriyordu.

Bütün bu dönem boyunca, Marks, Engels ve Lenin'in yapıtlarını sistemsiz de olsa okumaya başlamıştım. 1969 Komünist ve İşçi Partilerinin uluslararası toplantısı, ardından da SBKP'nin 24. Kongresi üzerimizde derin etkiler bıraktı. Artık «Bizim Radyo»yu sürekli dinlemeye başlamıştık. «Yeni Çağ» daha sık elimize geçiyordu. Parlamentarizme karşı devrimin değişik biçimlerinin tanınması, proletarya enternasyonalizmi ve Sovyetler Birliği'ne, reel sosyalizme karşı tutum, legal ve illegal örgütlenmenin zorunluğu, bütünsel devrim sürecinin demokratik ve sosyalist aşamaları, bütün anti-emperyalist, demokratik güçlerin tek cephesi gibi sorunlarda Leninci yaklaşımı hızla benimsiyorduk.

Yenilginin dersleri

Gerek politik gelişmeler, gerekse, kadroların ideolojik bilgilenme süreci, kafalarda temel bir soru uyandırdı: Nasıl bir parti? İşte bu aşamada, TKP'nin yasal işçi hareketine verdiği desteğin de yarattığı elverişli ortamda, TKP'ye karşı artan bir ilgi, sempati uyandı. Bir bakıma kendimi TKP'nin doğal üyesi gibi görür olmuştum. Ama bir yandan da, yasal partiyi, tıpkı TKP gibi, sözcüğün gerçek anlamında bir komünist partisi yapma gibi çelişkili çözümler de arıyordum. Böylece bu hareketin yasallığı da giderek bizler için önemsiz şeyler gibi görünmeye başladı. Başka bir yanlışa düşmüştük.

Düşman beklemedi. 12 Mart geldi çattı. O baskı günlerinde birden bire örgütsüz kalmıştım. Serüvene sürüklenenler acı bir yenilgiye uğradılar. Temel olarak yasal örgütlenmeye bağlanan işçi hareketi üstünde, geçici de olsa, CHP'nin «yeni» reformcu çizgisi etkinlik kazandı. Yenilgi yıllarından daha iyi öğretmen olmuyor. Kimileri kapağı CHP'ye attı. Kimileri kıyıya çekildi. Bize gelince, gereken dersleri çıkarmıştık. Proletaryanın utkusu ancak komünist partisinin önderliğinde gerçekleşebilir. Türkiye koşullarında bu parti, ancak illegal örgütlenme temelinde çalışabilirdi. TKP'nin 1973 atılımı her türlü ikircime son verdi. TKP'nin tüm konumlarını işte böylece benimsedim. 12 Mart'ın çöküşünden sonra yeniden yasal hareket canlandı. Ama biz dersleri unutmadık. TKP'ye bu nedenle girdim. Komünizm ordusunun bir savaş eri olmaktan onur duyuyorum.

Buradan yasal örgütlenmeyi küçümsediğim sonucu çıkarılmamalıdır. Tam tersine, bence bu tür yasal örgütlenme, sosyalizm ülkülerine gönül vermiş herkesi sıralarında toplamalı, olabildiğince yığınsallaşmalı ve hepsinden önemlisi TKP ile omuz omuza savaşmalıdır. Geçmişte karşılaşılan acı olayların bir daha yaşanmaması için zorunludur bu.

Türkiye Kürdistanı'na

(4. sayfadan devam)

gun olan Türkiye Kürdistanına özerklik istemi, her iki ulustan işçi ve emekçileri sosyalizme ulaştırmak için en somut ve elverişli biçimdir. TKP Programı'nın Leninci özünü yansıtan bu istem, emperyalizme karşı savaşın, bölgemizdeki devrimci savaşımın çıkarına olan bir çözümdür. TKP, ulusal sorunun çözümünü her yeni tarihsel somut durumda yeniden ele alma zorunluluğunu görüyor.

«Büyük Kürdistan» düşüne karşı özerk Türkiye Kürdistanı, «iki devrim» görüşüne karşı Kürt ulusal hareketini ileri demokratik devrim ve sosyalist devrim aşamalarından oluşan bütünsel devrimci sürece bağlamak «iki komünist partisi», «iki sendikal hareket» yerine, tek enternasyonalist Markscı-Leninci proletarya partisi, birleşik sendikal hareket, «ayrı savaşım» yerine birlikte savaşım ... TKP'nin, MK Plenumu'nda onaylanan tutumu budur.

Birleşik yığın örgütleri

İşbirlikçi, tekelci burjuvazi, militarist klik, onun sıkıyönetimi, sendikalar ve meslek odaları dışında varolan yığın örgütlerini kapattı. Gençlik, kadın, öğretmen, memur, teknik eleman ve birçok yığın örgütü aylardır kapalı. Ama, içinde bulunduğumuz baskı ve terör ortamına karşın, bütün legal çalışma olanakları ortadan kalkmamıştır. Doğru yol, legal yığın çalışması olanaklarını sekterlik ve yılgınlıkla yadsımak değil, bu alandaki örgütsüzlüğe son vermektir.

Sıkıyönetimin legal yığın örgütlerinin kapısına kilit asması, yığınların savaşımını engelliyemedi. Şimdi bu örgütlerin üyeleri eskisinden daha bilenmiş, daha deneyimli savaşlarını sürdürüyorlar. İGD'li gençler, işçi sınıfının savaş yolunda eylemden eyleme koşuyor, tüm anti-emperyalist gençlik hareketinin ön sıralarında yer alıyorlar. İKD'liler 8 Mart'ı kutlama eylemleriyle, kadınların faşist teröre, işsizliğe, pahalılığa, silâhlanmaya, eşitsizliğe karşı savaşımlarıyla sıralarını sıklaştırıyorlar.

Yığın eylemlerinin çözülmesi bir yana, tersine, kapatılan değişik yığın örgütlerinin yandaşları arasındaki eylem birliği gelişiyor. Son seçimlerden sonra birçok ilerici gençlik örgütü eylem birliği üstüne bir açıklama yaptılar, birlikte eylem yürüttüler. Değişik ilerici kadın örgütleri temsilcileri 8 Mart'da ortak bildiri yayınladılar. Ortak grev ziyaretleri ve diğer eylemleriyle savaşımlarını omuzomuza sürdürmeye başladılar. Değişik devrimci akımlardan öğretmenler, memurlar, kıyımlara karşı, birlikte direndiler. Şanlı Tariş direnişiyle dayanışma eylemlerini sendikalarla birlikte demokratik gençlik, kadın ve meslek örgütleri üyeleri birlikte yürüttüler. 1 Mayıs gösterilerinde eylem birliği daha da pekişti. Bir yandan yığın örgütlerinin kapatılması, öte yandan yığın eylemlerinin eylem birliği düzeyine yükselerek gelişmesi, birleşik, legal yığın örgütleri kurulması görevini gündeme getiriyor.

Şimdi tüm anti-emperyalist, demokratik güçlerin önünde yeni gençlik, kadın ve diğer yığın örgütlerini kurma ödevi duruyor. Bu örgütler legal olmalıdır. Kapatılan legal örgütlerin görevini daha ileri düzeyde sürdürmelidir. Bu örgütler yığınsal olmalıdır. Gençlik, kadınlar, ya da toplumun diğer kesimlerinden demokratik hakları için savaşmaya hazır en geniş yığınları kapsamalıdır. Bu örgütler birleşik olmalıdır. Değişik anti-emperyalist, demokratik görüşlerdeki güçleri sıralarında birleştirmelidir. Böylesi örgütler, Birlik ve Dayanışma yanlılarının, işçi partileri yanlılarının ve Kürt devrimci demokrat hareketinin biraraya gelmesiyle kurulabilir. Böylesi yığın örgütlerine CHP yanlısı yığınların çekilebilmesi için geniş olanaklar vardır. Küçük burjuva devrimci guruplara kendilerini kaptıranların, ama Maoculuğa ve terörist eylemlere karşı tutum alanların da kazanılmasıyla bu örgütler daha güçlenecektir. Böylesi yığınsal ve legal örgütlerin, içinde bulunduğumuz baskı ve terör koşullarında varlıklarını sürdürmeleri, etkinliklerini yitirmemeleri için, kazanılan savaş deneylerinden yürüyerek uygun önlemlerin alınması da zorunludur. Birleşik yığın örgütleri ülkemizde tüm ulusal, demokratik güçlerin cephe birliğine doğru önemli bir adım olacaktır.

Barış Komitesi Derneği'nin kongresi, en geniş barış güçlerinin legal bir yığın örgütünde birleşmelerinin başarılı bir örneği oldu.

Tüm anti-emperyalist, demokratik örgüt ve akımlara ortak legal yığın örgütlerinde birleşmeyi benimsetme görevi öncelikle komünistlere düşmektedir. «Sol» oportünizm, legal alandaki çalışmayı, legal yığın örgütlerinin önemini yadsıyor. Örneğin «İşçinin Sesi», İGD'ye konan yasağı kaldırma savaşını karalamaya çalışıyor. Bu, özünde, işçi sınıfının politik öncüsü ile yığın örgütlerini birbirine karıştırmaktır. Birleşik, legal yığın örgütleri kurma sürecinde ortaya çıkabilecek olan bir diğer yanlış görüş de, legal alandaki çalışmayı mutlaklaştırmak, komünist partisinin yığınlar arasındaki çalışmasının, komünistlerin yığın örgütlerindeki etkinliğinin önemini küçümsemek eğilimidir. Yine komünist partisiyle yığın örgütlerinin işlevini karıştırmaktan kaynaklanır. Bu sağ tehlikeye karşı da uyanık olmak gerekir.

Egemen güçler yığın örgütlerini kapatarak devrimci hareketin etki alanını daraltacaklarını sandılar. Şimdi görev, birleşik, legal yığın örgütleri kurulması için çalışmak, bu konudaki yanlış görüşleri çürütmek, böylece demokratik eylem birliğini, yığın örgütleri alanında kalıcılaştırmaya doğru ileri bir adım atmaktır.

DİSK ve Türk-İş eylem birliği

Türkiye'de sendika sayısı son verilere göre 900'den çok. Konfederasyon sayısı altı. Bu sayılar, kaba çizgileriyle örgütsel bir parçalanmışlığı belirliyor. Ama soruna biraz daha yakından bakıldığında 1,3 milyon sendikalı işçinin bir milyonu DİSK ve Türk-İş'e üyedir. Türk-İş yönetiminin burjuvaziyle işbirliği politikası sendikal hareketi bölen temel etkendir. Faşist sızma bölünmeyi kamçılıyor.

Bu anlamda sendikal eylem birliği, herşeyden önce DİSK ile Türk-İş arasındaki eylem birliğidir. Sarı sendikacılığın hıyanetine karşın böylesi bir eylem birliğinin zorunluğu ve olanakları bugün, dünden daha çoktur.

Öncelikle, süren ve olası grevlerin başarısı, emekçilerin yaşam koşullarına, ekonomik ve sosyal haklarına ve ücretlere saldırı, işçi, halk düşmanı yasaların önlenebilmesi, böylesi bir sendikal birlik cephesinin kurulması ile daha çok olanaklıdır.

Sonra, birçok işkolunda her iki konfederasyona bağlı işçiler ve sendikalar arasında, çok yönlü eylem birlikleri gelişiyor. Türk-İş'in üye tabanında birlik istemi yaygınlaşıyor. Türk-İş'e üye önemli sayıda sendika, Türk-İş yönetiminin birlik düşmanı, uzlaşmacı tutumuna karşı sendikal eylem birliğine yatkın, ardıcıl konumlar alıyor.

Bu gelişmelerin zorlaması altında Türk-İş yönetimi, Demirel hükümetinin halk düşmanı politikasına karşı eleştirici bir tutum alıyor. Ücretlerin dondurulması, «Eşel-Mobil» uygulaması, vergi yasası, kıdem tazminatlarını kuşa çevirme çabaları gibi açıkça işçi çıkarları ile çelişen girişimlerde, hükümetin, tekellerin politikasına, sözde de olsa, karşı çıkıyor. Genel grev yapabileceğini söylüyor.

DİSK sıralarında, başlangıçta sekterlikle karşı çıkılan Türk-İş'le eylem birliği düşüncesi giderek yaygınlık kazanıyor. Sınıf sendikacılığına karşı ters konumlarda olan kimselerin iki konfederasyon arasındaki eylem birliğine de karşı çıkmış olmaları rastlantı değildir. Şimdi DİSK'te birlik güçlendikçe yanlışlar da aşılıyor. Ören'de, Türk-İş'e eylem birliği çağrısı yinelendi. Eylem birliği temelinde genel grev ve mitingler yapılıyor.

Bütün bunlar sendikal eylem birliğinin, özellikle DİSK ve Türk-İş arasında eylem birliği olduğuna ve artan olanaklarına işaret ediyor. Bu olanakları değerlendirmek her sağduyulu, sınıf bilinçli işçinin, işçi önderinin, sendikacının ve sınıf sendikalarının görevidir.

Komünistlere düşen görev, bu yolda tüm güçlerini seferber etmektir. DİSK ve Türk-İş eylem birliğinin, bağımsız sendikaların da çekilebileceği böylesi bir sendikal cephenin kurulması, böylesi bir birlik bilincinin yayılması için tüm sen-

(Devamı 9. sayfada)

«Kızıl Balyoz»

Lenin'in çok zengin ideolojik kalıtı, onun eleştirici canlı bilimi, Marksizmin köklü ilkelerini, oportünist çarpıtmalara karşı onun adıcıl, öngül, sıkı savunması, onun tüm yaşamı çağdaş uluslararası komünist, işçi ve ulusal kurtuluş hareketleri için, devrimci düşünce ve devrimci eylem için tükenmez bir kaynaktır.

Bu deyim kara gözlü, uzun boylu Şaban Usta'nındır. Kurtuluş Savaşı yıllarıydı. O günlerde Şaban Usta Ankara'da «İmalat-ı Harbiye»de çalışırdı. Bu işyerinin adı, sonradan «Makina-Kimya» oldu. Bu işyeri hem Kurtuluş Savaşı'yla, hem TKP'nin kuruluşuyla bağlıdır. Şaban Usta, TKP'ye ilk kuşak üye olan işçilerdendir. Çapına uysun diye obüs mermilerini, tapalarını çıkarmadan, tezgâha bağlayıp torna edenlerdendir. Bu obüsleri ateşboyuna ulaştıranlardandır. Bu mermiler Sovyetler'den-Lenin'den armağandı.

O günler, Büyük Oktobr'un-Kızıl Devrimin halkımızı emperyalist salgıncılara karşı silâhlı savaşlara esinlediği ünlü günlerdi. Lenin adı, tüm dünyaya olduğu gibi, Anadolu'ya da yayılıyordu. Şaban Usta, Lenin üstüne ne duysa, hele Onun Türkiye'de giden savaş üstüne, Türkiye emekçileri üstüne ettiği her söze: «Kızıl balyoz» derdi.

Aradan 60 yıl geçti. Dünya, tüm ileri insanlık: İşçisi, köylüsü, beyazı, karası, kurtuluş savaşı veren halklar, her yerde yüce Lenin'in 110. doğum yıldönümünü kutladı. Kanlı sıkıyönetim koşulları altında, Ankara'da, Türkiye'nin bir çok yerlerinde, paydostan sonra kapıları tutup, kimi fabrikalarda Lenin günü anıldı.

Lenin'in yapıtları, kitapları, yazıları, boy boy, değişik resimleri, burjuvazinin tüm baskılarına karşın Türkiye'de basılıyor, dağıtılıyor, yayılıyor. Leninizmin ülkü ve ilkeleri böylesine, derinliğine, genişliğine savaşta yığınların bilincine işliyor. Bu ilkeler, Leninizm ülküleri, Türkiye işçi sınıfının savaşlarda örgütlenmesine en etkin araç oluyor. Bu gelişimi yığınsallaştırmada TKP başı çekiyor.

Leninizm çağımızın Marksizmidir. O, uluslararası işçi sınıfının biteviye gelişen bilimidir. Leninizm yalnız çağımız dünyasını anlatan bir düşünce, bilim, görüş değildir. O, üstelik bu dünyayı devrimci yolla değiştiren en güçlü bir etkendir. İşte dev adımlarla sosyalizm kuruculuğundan komünizme rota kesen ve Lenin'in kurduğu Sovyet devleti! İşte sosyalist ülkeler sistemi! İşte dünya devrim sürecinin göbeği! İşte dünyada barışın yıkılmaz kalesi! İşte bu dev savaşlarda başı çeken Lenin'in kurduğu Sovyetler Birliği Komünist Partisi!

TKP, parti üyeleri, Lenin'i izlerken onun iki savaş kesimine, özellikle bugün, ayrı bir önem veriyor. Birisi, Lenin'in Bolşevikler Partisini kurma yolunda verdiği o çetin savaşların aşamalarıdır. Bu savaş devrim sürecinin aşamalarıyla sımsıkı bağlıdır. İkincisi, gene bu süreç içinde, Lenin'in oportünizmin her türüne karşı verdiği, utkuya ulaştırdığı savaştır. Böylesi bir ilgi yerindedir.

Leninizmin tüm tarihi en keskin ideolojik savaşlarla doludur. Türkiye'de, giderek, sınıf savaşları sert biçimler, yöntemler, boyutlar alıyor. Bununla bağlı ve kaçınılmazlıkla ideolojik savaş ta hızlanıyor. İşbirlikçi tekelci burjuvazinin her yönlü saldırıları özellikle koyu anti-Sovyetizm, anti-komünizm yönünde yoğunlaşıyor. Bununla içiçe, küçük burjuva görüşleri savunan, kendilerine «devrimci» süsü vermiye çalışan kimi gurupçukların TKP'ye saldırıları geliyor. Bunlar, Yürükoğlu gibileri saldırılarında Lenin'i kendilerine kalkan etmek çabasıyla çırpınıyorlar.

Bu bozguncu, gurup, Lenin'e karşı olanların çok kez kullandıkları bir yönteme başvuruyor. Onlar, Lenin'den alıntılar yapıyor, bunları çoğu zaman cımbızla satır aralarından çekip çıkarıyor. Lenin'in o görüşü ne zaman, nerede, ne için, hangi koşullarda, hangi durumda kullandığına, yazdığına bakmıyorlar. Böylece Marksizmin-Leninizmin özünü canevinden koparıyor, onun diyalektiğini kenara savuruyorlar. Onu «ölüye» çevirirken, en kaba, yavan, en ters biçimde gösterirken, bu çarpıtmayı, bu sahteciliği yaparken, kendilerini Lenin'den «yana» göstermeye çalışıyorlar.

Bir örnek verelim: Geçen yıl, Ankara'da ODTÜ'de «sollar» bir «marş» olayı çıkardılar. Olay, bir saman alevi kadar sürmedi. Ama, Yürükoğlu sarıldı kaleme, arşın arşın döktürdü kâğıda. Pireyi deve, karıncayı fil yaptı. Fil dişinden bir kuleye kuruldu. Ortalığı toza, dumana boğdu. «Türkiye devrim hareketinde yeni bir dönem»diye cezbeye tutuldu, kendinden geçti. Ve gene sayıklamalarını «ispatlamak» için, Lenin'den alıntılara sarıldı. Gene Lenin'i tepe takla etti. Yürükoğlu'nun alıntı yaptığı yazıyı Lenin, 2 Mayıs 1907 yılında yazmış. Yazı: «Ulusal çapta devrim sorunu üstüne»dir. Lenin bunu tartışıyor, açıyor. Bolşeviklerin strateji ve taktiğini sergiliyor. İşçi sınıfının, devrimin ilerleyen aşamalarındaki ardıcıl eylem çizgisini gösteriyor. Küçük burjuvazinin sallantılı, kaypak durumunun özünü ele alıyor. Devrim sürüyorsa, komünistleri, bu yığınların, «küçük burjuva takımı»nın her tür kaypaklık ve sallantılarından yalıtlamak, onları da savaşlarda eğitmek, bilinçlerini geliştirmek, eylemlerde sağlam yetiştirmekten söz ediyor. Devrim bitmişse, Lenin, komünistleri, komünist partisini, küçük burjuvazinin sallantılarından (hıyanetinden) yalıtlamak, proletaryayı, işçi yığınlarını sınıf bilinciyle eğitmek gerekir, diyor. Bu tür yalıtlama komünistler için, komünist partilerinin sağlam, oturaklı, devrimci bir politika izlemeleri için her iki durumda da zorunluktur, diyor.

Yürükoğlu bilgiçlik taslıyor. Ama, Lenin'i hiç anlamadığı da ortada. Lenin'in aynı yazısında yaptığı, tek tek eylemlerin zamansız olup olmadığı başka, işçi sınıfının ardıcıl taktik çizgisi, politikası başkadır, uyarısını atlıyor. İkincisi ve daha önemlisi, Lenin, ancak devrimin ilerlemesiyle, sınıfların karşılıklı yeralımının değiştiği ve bu ayrışma sürecinde devrime katılan değişik sınıf ve katmanlarının kendi çıkarlarının belirginleştiği üstünde duruyor. Devrimin başındaysa genel belgiler bu sınıf ve katmanları birleştirir, diyor. Yürükoğlu ise bunu kavramadığı, daha doğrusu işine gelmediği için olacak, kendi kafasındaki «devrimci durumda», «şok» eylemiyle, «küçük burjuva halktan soyutlanmak» gerek deyip çıkıyor. Türkiye'deki somut durum, işbirlikçi, tekelci burjuvazinin, emperyalist çevrelerin baskıları, faşist, militarist tırmanış, buna karşı halkı, geniş yığınları savaşta eylem birliğine çekmek, güç birliği sağlamak, hepsi yana itiliyor.

Böylelerine karşı Şaban Usta'nın «kızıl balyoz»u gerek!

«TKP'nin Sesi» sizin sesinizdir!

«TKP'nin Sesi» Radyosu'nun 45 dakika süren yayınlarını Pazartesi, Cumartesi günleri arasında, 31,5 metre 9.585 kiloherz üzerinden, Türkiye saatiyle 7'de, 8'de, 9'da, 11'de, 13'de ve 19'da; 48,4 metre 6.200 kiloherz üzerinden saat 21'de, 23'te ve 1'de dinliyebilirsiniz. 55 dakika süreli Pazar yayınlarını da saat 9'da, 10'da, 11, 15'te, 16'da, 17'de 31,3 metre 9.585 kiloherz üzerinden ve saat 21'de, 22'de ve 23'de 48,3 metre 6.200 kiloherz üzerinden dinleyebilirsiniz.

M İ L İ T A N L A R D A N

Devrimci eylemler ve eylem kaçkınları

Biz sol gevezelik yapmıyoruz. İçi boş, kof, ama görünüşü parlak belgilerin ardına gizlenmiyoruz. Biz, işçi sınıfının savaş yolunda, yığınların içinde savaşıyoruz. Ne gösteriş yapıyoruz, ne de yaptıklarımızdan ötürü boş böbürlenmelere kapılıyoruz. Halkımızın bağımsızlığı, emperyalizm kölelik zincirlerinin kırılması; ülkemizde sosyalizme açılan ileri demokratik bir iktidarın kurulması ve dünyada kalıcı bir barışın gerçekleşmesi için, halkımızın ve dünya halklarının çıkarları için savaşıyoruz. Rehberimiz Marksizm-Leninizm'dir, işçi sınıfının Leninci politik örgütüdür. Biz, eylem olsun diye eylem yapmıyoruz. Biz, her bir eylemimizle yığınları sarsmak, onları devrimci saflara kazanmak amacını güdüyoruz. Bu yol, bireysel terör eylemlerine tamamen kapalıdır.

Nisan ortalarında, 1 Mayıs da içinde olmak üzere bir dizi eylem oldu. 18–22 Nisan günleri arasında İstanbul'da birçok lise, yüksek okul ve fakültede dünya işçi sınıfının ölümsüz önderi Lenin'in 110. doğum yılında bir dizi gösteri, forum yapıldı. Lenin'i öğrenme kampanyası başlatıldı. 6 Mayıs günü, 12 Mart cellâtlarının idam ettiği Deniz Gezmiş, Yusuf Aslan ve Hüseyin İnan'ı anmak için yine bir dizi eylem yapıldı. Bu 3 yurtseverin kişiliğinde emperyalizme ve faşizme karşı savaş bayrağı yükseltildi, ancak onların yığınlardan kopuk eylem çizgisinin yanlışlığı da ortaya kondu. 30 Nisan genel grevi ve 1 Mayıs kutlamalarında halk düşmanı Demirel hükümetinin ve sıkıyönetimin yasakları kırılıp atıldı. Bütün bu sıraladığımız eylemlerde ilerici, yurtsever, komünist, sosyalist gençler gözümüzü kırpmadan, üstümüze düşen her görevi yaptık. Bunca acıya ve deneye karşın hâlâ goşizmde ayak direyenler ise yalnızca bozguncu rol oynadılar. Onlar, bizim yapmadığımız şeyi yapıyorlar. Sol gevezelik. Dışı parlak, içi boş devrimci belgilerin gerisinde onların eylemsizliği yatıyor. Maocu faşistlerin her türünü karşı devrim sıralarına koyan biz, goşist çizgiye yanaşmış pekçok dürüst devrimciyi uyarmak için herşeyi yapıyoruz. Yaşam bizi doğruluyor. Sözlerimi, 1 Mayıs'dan sonra yayınladığımız bildiriyle bitirmek istiyorum: «1 Mayıs kutlamaları goşist gurupların ‚sol' gevezeliklerinin ardında eylemsizliğin yattığını açıkça göstermiştir. Bu gurupçuklar öğrenci gençliğin genel boykot eylemini, işçi sınıfının genel grevinden koparmaya çalıştılar. İlerici gençliği tecrit etmek için her çareye başvurdular. Ülkemiz üzerinde dolaşan kara bulutları dağıtmak gerek. Bunun için de güçlerimizi birleştirmeliyiz. Ulusal demokratik güçlerin eylem ve cephe birliği ile ileri demokratik bir düzeni gerçekleştirmekten başka çıkış yolu yoktur.»

İstanbul'dan ilerici bir genç

Yurt dışında 1 Mayıs

Federal Almanya'nın Gelsenkirchen, Frankfurt, Recklinghausen, Hamburg, Bremen ve daha birçok kentlerinde, Batı Berlin'de, Hollanda'da, Fransa'da, Belçika'da işçilerimiz, öğrenci gençler, kadın emekçiler 1 Mayıs kutlamalarına büyük bir coşkuyla katıldılar. Emperyalizme, faşizme, şovenizme karşı savaş bayrağını dalgalandırdılar, yurtta iş-ekmek-özgürlük için grev alanlarındaki sınıf kardeşleriyle, tüm demokrasi güçleriyle dayanışmalarını dile getirdiler. Belçika Atılım'la Dayanışma Komitesi'nin 1 Mayıs kutlamalarıyla ilgili gönderdiği mektubu yayınlıyoruz:

«Türkiye'de olduğu gibi Belçika'da da 1 Mayıs devrimci geleneklerimize uygun olarak kutlandı. İşçilerimiz Brüksel'de «Belçika'daki Türkiyeli İşçiler Birliği'nin, Liège'de «Türk İşçileri Sosyal Yardımlaşma ve Kültür Derneği»nin öncülüğünde, 1 Mayıs yürüyüşlerine aktif olarak katıldılar. Haftalarca önceden başlıyan çalışmalara işçiler ve gençler büyük bir disiplinle katıldılar. Bu özverili çalışma, onların kararlılığının bir ifadesidir. 1 Mayıs yürüyüşüne yüzlerce işçimizin büyük bir canlılıkla katılımı, demokratın, komünistin, sosyalistin elele yürüyüşü, örgütlülüğün, devrimci savaşkanlığın eylemimize egemen oluşu, yığınların neresinde oluşumuzun kanıtıdır. Buna karşı 1 Mayıs'da Maocu ve maceracı akımlar silindi. Eylem birliği çağrılarına karşı tavır alanlar ortada kaldı. Yürüyüşte işçilerimiz kızıl gömlek, kızıl kasket, kızıl fular taktılar. «İş-ekmek-özgürlük!» «Faşizme geçit yok!» «TKP'ye özgürlük!» «Azadiya Partiya Komünista Türkiya.» «141–142 kalksın, özgürlükler tanınsın!» «Ulusal demokratik cephede birleş!» «Türk-Kürt elele, demokratik cephede!» «İşçi-köylü elele, demokratik cephede!» «Faşizme karşı genel direniş!» belgileriyle her yanı inlettiler. Liège'deki yürüyüşte işçilerimizle yapılan röportaj televizyondan da yayınlandı.

1 Mayıs bitti, ancak görev bitmedi. Şimdi 1 Mayıs kazanımlarını pekiştirmek, safları sıklaştırmak, faşist saldırılara, gerici yasaklara, sıkıyönetime, ABD emperyalistleriyle bağlanan kölelik anlaşmasına, savaş kışkırtıcılığına karşı savaşım bayrağını daha da yükseltmek, DİSK, İGD ve tüm demokratik örgüt ve güçlerle dayanışma, ilerici güçlerin eylem birliğini pekiştirmek. İşte görev!»

Köy emekçilerinin toprağa ve ekmeğe kavuşması, ağaların yumruğundan kurtulması için savaş!

DİSK ve Türk-İş eylem birliği

(7. sayfadan devam)

dikalarda, özellikle Türk-İş tabanında çabaları yoğunlaştırmaktır.

Komünistler tüm işçilere, usanmaksızın şu gerçeği vurgulamalıdırlar: DİSK ve Türk-İş eylem birliği demek, bir milyonluk genel grev örgütleyebilmek olanağı demektir. Süren ve olası grevlerde daha bir güçlü olmak demektir. Tekellere ve onların halk düşmanı uygulamalarına, kamu kesiminin en stratejik alanlarında Türk-İş'e, özel kesimin en stratejik alanlarında DİSK'e bağlı sendikaların elverişli konumlarından kalkarak birlikte karşı çıkabilmeleri demektir.

Komünistler şu uyarıyı da usanmaksızın yinelemelidirler: Sendikal eylem birliği girişimlerinde ayrılık noktaları değil, birlik noktaları, ortak güncel sorunlar ve bu güncel sorunlardan kaynaklanan ortak amaçlar öne alınmalıdır. Sendikal eylem birliği çağrıları ideolojik ayrılıkların öne çıkmasına yol açacak nitelikte, genel değil, bugün için somut olan sorunları ve sınırlı sayıda amacı içermelidir.

Bütün bu çalışmalar içinde, eylem birliğinden her yan çizmeyi sendikal savaşı zayıflatan bir tutum olarak yığınların önünde somut olarak sergilemek de komünistlerin görevidir.

Barış etkeni

(3. sayfadan devam)

Bu saldırı örgütünün tam tersine Varşova Antlaşması gerçek savunma niteliğini taşıyor. Varşova Antlaşması'nın 25. kuruluş yıldönümü deklarasyonunda: «*... NATO bloku varoldukça ve askersel üstünlük sağlamak üzere askersel potansiyelini arttırdıkça Varşova Antlaşması üyesi devletler, savunma güçlerini gereken düzeyde tutmak için tüm zorunlu önlemleri alacaklar, halklarını güvenle koruyabilmek için her zaman uyanık olacaklardır ...*» deniyor.

Eğer 35 yıldır halklar barış içinde yaşıyorsa, insanlık bunu herşeyden önce Sovyetler Birliği'nin, sosyalist ülkelerin ardıcıl barış politikasına, sarsılmaz barış etkeni Varşova Savunma Antlaşmasının varlığına borçludur.

PARTİ YAŞAMI

Bildiri

TKP, Türkiye topraklarında 60 yıldır yaşıyor, savaşıyor!

TKP, insanlığa kapitalizmden sosyalizme geçiş çağını açan Büyük Oktobr Sosyalist Devrimi'nin doğrudan etkisi altında, ülkemize dalan emperyalist salgıncılara karşı verilen ulusal kurtuluş savaşının ateşleri içinde gözlerini açtı. TKP'yi, işçi sınıfının ve halkımızın ulusal ve toplumsal kurtuluş savaşları içinde çelikleşmiş, en bilinçli ve en yiğit evlatları kurdu. TKP ile işçi sınıfımız, güçlü bir silâha, halkımız güvenilir bir öncüye kavuştu. İşçi sınıfı ve halkımız, sömürüden, baskı ve ezgiden kurtulş yolunda yeni, tarihsel bir evreye girdi. TKP anayurdumuzun en eski politik partisidir. Kurulduğu günden beri dünya işçi sınıfının savaşkan bir kolu olarak, uluslararası komünist harekette yerini almıştır.

TKP'nin 60 yıllık onurlu savaş tarihinin 58 yılı, ağır gizlilik, illegallik ve yasak altında geçti. Egemen sömürücü güçlerin, burjuvazinin sürekli boy hedefi oldu. Böylesi koşullar altında TKP 60 yıldır, sömürü ve ezginin her türüne karşı, ulusal bağımsızlık, demokrasi, barış ve sosyalizm için savaşımın en ön sıralarında yer aldı. Halkımıza savaşında yol gösterdi, ışık tuttu.

Bu kolay olmadı. Parti kadroları, kırımlardan, yıkımlardan geçti. Provokatörler, polis ajanları, sağlı, «sol»lu oportünistler partimize amansızca saldırdı. TKP, hıyanetin, yalanın, karalama ve çarpıtmanın her türlüsünü gördü, çeçirdi. Partimiz bu zor ve çetin savaş yolunda binlerce kurban verdi.

TKP'nin savaşta direngenliği, ardıcıllığı ve ustalığı her şeyden önce Leninci ilkelerinden kaynaklanır. TKP Marksizm-Leninizm ilke ve ülkülerine göre yeni tipten Leninci bir parti olarak kuruldu. Marksist-Leninist öğretiye, proletarya enternasyonalizmine sımsıkı bağlı kaldı. Bu yoldan ayrılmadı. Marksizm-Leninizmin arılığını, Partinin Leninci ideolojik, politik, örgütsel birliğini korumak için sağ ve «sol» oportünizme karşı ardıcıl savaşım verdi.

TKP, Marksist-Leninist öğretiyi ve proletarya enternasyonalizmi ilkesini savunmakla kalmadı, bunları sürekli olarak ve yetkinlikle yaşama geçirmek için savaşım verdi. TKP, proletarya enternasyonalizminin en ayırdedici ölçütünü, SBKP'ye, Sovyetler Birliği'ne, reel sosyalizme karşı tutum olarak gördü. Ulusal ve enternasyonalist görevleri birbirine sımsıkı bağladı.

TKP'nin 60 yıllık savaşımında tükenmez bir güç kaynağı işçi sınıfı ve halkımızdır. TKP, dil, din, ırk, ulus ayırmaksızın Türkiye işçi sınıfının partisidir. Onun örgütlü, savaşkan, öncü gücüdür. TKP toplumun en devrimci gücü olan işçi sınıfına kopmaz bağlarla bağlıdır.

TKP, 60 yıllık devrimci savaşımında olumlu, olumsuz sayısız deney elde etti. Savaşımından dersler çıkardı. Savaşlarda kazanılmış bu deneyler ve dersler, partimizin en değerli birikimidir. Bu birikimi, bu kalıtımı, komünistler, parti üyeleri göz bebeği gibi koruyor, onu ustalıkla kullanıyor, ondan güç alıyorlar.

TKP, 60. kuruluş yıldönümünü, Türkiye politik yaşamının ayrılmaz bir parçası, ulusal çapta örgütlenmiş bir parti olarak kutluyor. TKP, faşizme geçit vermemek, ülkemizden emperyalizmi kovmak, sosyalizme açılan ileri demokratik devrimi gerçekleştirmek savaşımında işçi sınıfının, halkımızın önünde yerini alıyor. İşçi sınıfımızın, en bilinçli, en özverili evlatları parti sıralarına geliyor. Başlıca fabrikalarda, partimizin şanlı bayrağı dalgalanıyor.

TKP'nin sendika, kadın, gençlik, barış hareketi içinde, işçi, köylü, orta katmanlar arasında etkinliği artıyor. Kürt devrimci demokratları içinde partimize duyulan sempati genişliyor. Yığınlar gözünü, kulağını partimize çeviriyor. TKP'nin Türkiye'de toplumun devrimci yoldan dönüştürülmesi stratejisini çizen programı ve taktik ilkeleri her geçen gün daha geniş kesimlerce benimseniyor.

TKP 60. kuruluş yıldönümünü, bu sorumluluk altında kutluyor. TKP, işçi sınıfının tarihsel görevini yerine getirmesi için, onun birliğini kurmak için savaşıyor. Ulusal Demokratik Cephe'de tüm halkın güçlerini birleştirmek, sosyalizme açılan ileri demokratik devrimi utkuya ulaştırmak yolunda ilerliyor.

TKP'yi 60 yıldır yaşatanlar, bugünlere getirenler, onun yılmaz savaş erleri yaşamlarını işçi sınıfının, halkımızın kurtuluşuna adamış militanlarıdır. Onun savaş tarihi böylesi halk yiğitlerinin kanıyla yazılmıştır. Bugün TKP'ye üye olanlar, onları örnek alıyor, barışçı ve barışçı olmayan savaşım yollarına, her türlü savaşım biçimine hazır olarak katılıyor. TKP, savaşkan, özverili, disiplinli ve bilinçli kadrolarıyla onur duyuyor. 60. kuruluş yıldönümünde, şehitlerini bir kez daha saygı ve coşkuyla anıyor. Bugün yarı-askersel zorbalık rejiminin zındanlarında, işkence evlerinde yiğitçe direnen yoldaşları selâmlıyor.

TKP'nin tüm örgütleri, partimizin 60. kuruluş yıldönümünü *«Partiyi güçlendir, TKP'ye gir!»* belgisiyle karşılıyor.

TKP tarihinden aldığı acı ve öğretici derslerle, bir tek devrimci savaşım, çalışma ve örgütlenme biçimiyle kendini sınırlamadan, parti yapısını, parti örgütlerini yeni koşullara uygun olarak geliştiriyor. Parti disiplinini çelikleştiriyor. Kadrolarının ideolojik düzeyini yükseltiyor. Yığınlarla bağlarını güçlendirmeye, onlardan öğrenmeye, yığınların bir adım önünde yürüyerek onları eğitmeye, savaş alanına çıkan yeni kadroları örgütlemeye hız veriyor.

Parti kadroları, komünistler! Bu şanlı, onur yılında eylemliliğimizi, yaratıcılığımızı, örgütlülüğümüzü, ideolojik düzeyimizi bir kat daha yükselterek TKP'yi güçlendirin!

TKP'nin 60. yıldönümünü, emperyalizme, işbirlikçi tekellere, militarist kliğe karşı tüm halkımızın, barış, ulusal bağımsızlık, demokrasi ve sosyalizm savaşımını yükselterek karşılayın!

Türkiye'nin tüm sınıf bilinçli işçileri, ,emekçileri ve gençleri! TKP'ye girin, Partiyi güçlendirin!

Türkiye Komünist Partisi
Merkez Komitesi

10 Mayıs 1980

NATO yıkımdır

(1. sayfadan devam)

mamıştır. Gene Amerikan kaynaklarına göre, satın alınan silâhların bakımı için, yalnız yüksek yabancı uzmanlara, yılda 430 milyon dolar aylık ödemektedir.

NATO komutasındaki yarım milyona yakın bir ordu, gene uzun yıllardır, hazır yiyor. Ulusal gelire bir şeycik katmıyor, onu tüketiyor. Ve bu ordu, sıkıyönetimle halkın üzerine, ikide bir sürülüyor.

İşsizlik, pahalılık, geri kalmışlık, konut, okul, hastane, doktor, içme suyu, kanalizasyon, bütün bu yoklar, kuyruklar artan NATO harcamalarıyla atbaşı gidiyor.

Bu yıkımı durdurmak için tek yol vardır: NATO'dan çıkmak! İkili kölelik anlaşmalarını yırtmak! Anadolu'dan Amerikan üslerini, atom harmanlarını kaldırmak! Günün parolası budur.